

A kenderkirály

Hangos mese

(A hanganyag itt található: http://varazsbetu.hu/mesetar/a_kenderkiraly)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király. Úgy hívták, hogy Kenderkirály, mert ez a király egyebet nem termelt a földjében, csak kendert meg lent. Meg is tanultak ám abban a városban úgy szöni-fonni, hogy hetedhét országra is híre volt!

Az egyik napon nagy fonóházat rendezett a király. Meghívott a városban lévő minden asszonyt, lányt meg a falvakban lévő lányokat, mert volt egy fia, és az úgy gondolta, hogy menyasszonyt azok közül választ, akik a legjobb meg legszebb fonalat tudják fonni.

Mentek is sokan az úri dámák, mindenféle népek, de bizony kedvére való fonalat a királyfinak egy se font, mert egyik szöszös volt, a másik görcsös volt.

De talán nem is a szösz, a fonal nem volt kedvére való, hanem inkább a lány. Búslakodott

is az öreg király, hogy az Isten éppen neki adott olyan fiút, aki ilyen válogatós. Azt mondja egyszer aztán neki:

- No, édes fiam, ha már én nem tudok neked asszonyt keríteni, akkor eredj világot próbálni! Eredj, keress magadnak, de hozz a házhoz, aki olyan fonalat fon, hogy tiszta aranybló lesz minden szála!

lóra is pattant a királyfi. Jankót, a szolgáját magával vitte, avval aztán elindult. Mennek, mendegélnek, hát valaki elkiáltotta magát:

- Hopp, állj meg, királyfi, rám ne taposs!

Néz körül, hogy ki kiabál. Hát egy icike-picike kis prücsök. Azt mondja:

- Ejha! Hát ugyan te emberi hangon is tudsz szlóni?

- Tudok én, felséges királyom.

- Akkor ugorj a lovam hátára! Legalább emberi hangon beszélsz meg muzsikálsz, és szóval fogsz tartani.

No, egyet se gondolkozott a prücsök, felugrott a királyfi háta mögé. Előbb a háta mögé, aztán a feje tetejére, onnan a vállára, úgy aztán az ölébe. Elindultak, mentek. Mennek, mendegélnek, hát, uram, teremtőm, valaki megkapta a kantárszárat, és azt kiáltotta:

- Állj meg, te kutya!

Igen méregbe jött a királyfi. Hát még Jankó!

- Ki merészel a király fiával ilyen hangon beszélni?

Néz körül a királyfi, hát mit lát: tizenkét betyár állt körülötte, de olyanok, hogy mindegyiknek az eget verte a feje.

Azt mondja a királyfi:

- No, itt csávába kerültünk, Jankó.

Avval lerángatták a királyfit meg Jankót a ló hátárló, összekötözték őket, aztán bevitték a

betyárbarlangba. Hej, búslakodott ám a királyfi! Elkezdett siránkozni. Azt mondja:

- No, Jankó, ezek a betyárok megölnék, a húsunkat felfalják, vége a szép életünknek.

Egyszer megszólal valaki a királyfi mellett:

- Ne búsulj, felséges királyfi, jó kezekben vagy!

- Ki beszél? Ki az?

Hát a királyfi zsebéből kiugrott a prücsök.

- Itt vagyok, felség.

- No, ha már itt vagyok, vigasztalásul muzsikálj el egy nótát!

- Muzsikálok, felség, még kettőt is!

Hozzá is fogott igen szépen muzsikálni. Aztán mikor már kivilágosodott, nyílik az ajtó, jönnek a betyárok. Megmarkolták a királyfit.

- No, kutya, mindent ki a zsebből, ki a kincseket!

A királyfi nem tehetett egyebet, odaadta a kincseit a betyároknak. Úgy gondolta, hogy inkább minden kincse vesszen el, csak az életét hagyják meg. Még a prücsköt is majdnem odaadta. De a prücsök olyan ügyes volt, hogy bebújta királyfi zsebében a sarkába. Mikor kirakott minden kincset, pénzt a királyfi, azt mondja a betyárvezér:

- No, kutya, a kincsedet elvisszük, téged meg majd magunk elintézzünk.

Avval becsapták az ajtót, elmentek. Rájuk kattintották a lakatot. Elkeseredett a királyfi, hogy itt bizony már nincsen mentség. Mert akárhogy tekingettek is széjjel, nem tudtak semerre kimenni, mindenütt vasrács volt az ajtón. A kezük-lábuk is össze volt kötözve. Hozzáfogott sírni, könnyezni a királyfi. Megszólal a prücsök:

- Miért sírsz, miért könnyezel, felséges királyfi? Hiszen király vagy talán, vagy nem?

- Hiába vagyok király, szegény kis prücsök, tehetetlen vagyok.

- No, azért ne búsulj, majd én segítek rajtatok!

A prücsök hamar felugrott az ablak párkányra. Ráugrott az egyik vaspálcára is, a másikra is, hát az tüstént kétfelé szakadt. De nem akárhogy szakadt ám ketté, hanem valóságos késsé vált. Fogta a prücsök, elvagdalta a kötelet a királyfin meg Jankón, aztán kibújtak az ablakon. De hát hol vannak a lovak? Nincsen sehol ló, amivel meneküljenek. Azt mondja a prücsök:

- Hopp, állj meg, felséges királyfi! Itt nem az a cél, hogy menekülj, hiszen király vagy talán, vagy nem?

- Király vagyok, szegény kis prücsök, de hát tehetetlen, mert se lovam, se pénzem, se kincsem, se kardom.

- Egyet se búsulj, felség, bízd rám az életed!

No, el is nevette ám magát a királyfi.

- Terád, te kis prücsök?

- Énrám. Ne gondold, hogy akármilyen kis prücsök vagyok én. Bízd csak rám magad!

Kettőt-hármat bukfencezett a prücsök, hát, uram, teremtöm, olyan daliás legény lett belőle, hogy ha nőszemély lett volna, menten beleszeretett volna a királyfi. Akkora kard volt a derekára kötve, hogy olyat a királyfi még soha életében nem látott.

- Kell-e kard, felséges királyfi?

- Kellene.

Rajzold a daliás legény a porba egy kardot, hát az tüstént ott termett a királyfi kezében. Jankó kezébe is adott egyet. Mentek a betyárbarlangnak a másik szélére. Ott ittak, mulattak a betyárok. Hej, olyan nótát csaptak, hogy hetedhét országra szlóott a hangjuk. Azt mondja a királyfi a daliás legénynek:

- Mondd legalább a nevedet, hogy tudjalak neveden szlóítani!

- Nincsen nekem egyéb nevem, csak Prücsök.

Aztán azt mondja a Prücsök:

- No de ne erről beszéljünk, hanem tüstént rontsunk be!

- A betyárok közé?

- A betyárok közé!

Kinyitották az ajtót, bementek. A tizenkét betyár talpra ugrott. Azt mondják:

- Becsaptál, Prücsök! Megint itt jártál!

- Itt ám, mert én mindenütt ott vagyok, ahol baj van. - Avval kikapta a Prücsök a kardot, hozzáfogtak verekedni. A betyárok sem voltak ám restek. Verték, szabdalták egymást. Egyszer csak mit lát Prücsök: a királyfinak a feje a földön hever. Azt mondja:

- No, ezt jól megcsináltuk! De sebaj!

Jankó meg hozzáfogott sírni. De nem volt idő a sírásra, mert akkor az ő feje is odakerült volna. Szabdalták tovább a betyárokat. Nagy küzdelemmel, nagy harccal mind a tizenkét betyárt levágták. Mikor ez megvolt, alig találták meg a királyfinak a fejét. Ott keresgélt Jankó is. Azt mondja neki Prücsök:

- Ne búsulj, Jankó, itt a királyfi feje.

Már akkor fel is emelte.

- Honnan ismerted meg olyan hamar?

- Jó a szímatom, Jankó.

- De hát mit tehetünk vele?

- Ne törődj azzal. Cipeld ki a testét, én magam viszem a fejét.

Úgy is volt. Mikor kiértek a betyárbarlangbló, Prücsök gyufát vett ki a zsebéből, aztán felgyújtotta a betyárbarlangot. Azt mondja:

- No, ti süljetek a magatok zsírjában!

- Jaj, jaj, Prücsök, nem jól tettél! - mondja Jankó.

- Ugyan miért!

- Azért, mert legalább a pénzt, a kincset ki kellett volna hozni, amit elvettek tőlünk, hogy illendőképpen el tudjuk temetni a királyfit.

- Hm, ne búsulj te azon, Jankó! Te csak hozd a királyfinak a testét, én meg viszem a fejét.

Mennek, mendegélnek. Se ló, se nyereg, a láng meg igen terjedt. Mentek bátran azért, cipelték a királyfit, az egyik az egyik felét, a másik a másik felét. Hát ahogy mentek, elértek egy nagy-nagy tisztásra. A tisztás közepén egy nagy láp volt. Azt mondja Prücsök:

- No, Jankó, be mernél-e menni abba a nagy lápba?

- Jaj, Prücsök komám, hogyan is mernék? Egyszerű szolgáló vagyok én, félek, hogy tüstént odavesznék.

- No, akkor úgy vigyázz itta királyfira, mint a szemed fényére! Majd bemegyek én magam. De jól vigyázz rá, el ne tűnjön!

Avval ment Prücsök egyenesen a tisztás közepébe, a lápba. Mikor a lápnak a közepére ért, abban a szentséges szent pillanatban elsüllyedt. Hej, most ijed ám meg Jankó!

- Most mit csináljak? Elsüllyedt a Prücsök, magam maradtam.

Hozzáfogott igen keservesen sírni, keseregni. Ahogy ott sír, siránkozik odamegy hozzá egy öregasszony, Azt mondja:

- Hát te ugyan miért siránkozol, miért búslakodol, Jankó?

- Jaj, öreganyám, márt hogyne búslakodnék, hiszen nem látod, hogy a királyfi feje nélkül van, Prücsök pedig eltűnt?

- Prücsök? Prücsök? Miféle prücsök?

- Hát Prücsök, a barátom.

Erről aztán többet nem kérdezett az öregasszony, hamar a vállára kapta a királyfinak a testét, a fejét a hóna alá, és úgy eltűnt vele, hogy nyoma sem maradt.

Egyszer mit lát Jankó nagy bámulásában? Emelkedik a láb! A lápló akkora fekete füstgomoly zúdult ki, hogy Jankónak még a szemét is elkápráztatta. A füstgomolyagbló kilépett Prücsök. Tüstént szaladt Jankóhoz, azt mondja:

- Jankó, hibát tettél!

- Ugyan mit?

- Mondtam neked, hogy a királyfira két szemed, el ne hagyd rabolni, el ne hagyd vinni!

- Hát - azt mondja Jankó - nem is tudom, hogy kezdjem. Egy öregasszony volt itt, azt mondta, hogy segíteni akar. A vállára csapta a királyfit, aztán eltűnt vele abban a szentséges szent pillanatban.

- No, Jankó, ha barátira nem volna szükségem, kedvem volna a te fejedet is levágnia kardommal!

- Kegyelem, uram, kegyelem! - rimánkodik Jankó.

- Megkegyelmezek, de most már kezdhethük előlről. Mert tudd meg, Jankó, hogy az a vénasszony a betyároknak az öreganyja volt.

Avval elindultak az erdő felé. Mikor beértek az erdőbe, igen sok gyöngyvirágra akadtak. Azt mondja Prücsök Jankónak:

- No, Jankó, fogjál hozzá gyöngyvirágot szedni egy nagy öllel!

Hozzáfogott Jankó szedni. Ahogy szedi, látja, hogy bizony Prücsök is szabdalja a gyöngyvirágot, de nem akárhogy, hanem a kardjával.

- Hát te ugyan mit csinálsz, uram? - mondja Jankó.

- Én nem vagyok bolond hajladozni, Jankó, mikor a kardommal is leszedhetem.

Próbálta volna Jankó is, de bizony ő nem tudta.

- Ne erőltess magad - mondja Prücsök -, hanem szedjed nyugodtan az öledbe.

Prücsök pedig csak úgy szabdalta. Egyszer ahogy megcsapott egyet a kardjával, hát az hozzáfogott keservesen sírni. De olyan keservesen sírt, hogy még a szíve is majd beleszakadt.

- No - azt mondja Prücsök -, helyben vagyunk, Jankó, most már állj meg!

Ahogy sírt a gyöngyvirág, Prücsök megkérdezte:

- Mondd meg nekem, szép gyöngyvirág, hova vitték a királyfit.

- Jaj, uram, nem is tudom neked elmondani, hogy merre menj, mert az öregasszony nemcsak a betyárok öreganyja, hanem olyan varázsló is, amilyen a világon több nincs. Nem is tudom, mitévő légy, hogyan mentsd meg a királyfit.

Azt mondja Jankó:

- De hát a királyfit már nem lehet megmenteni, csak illendőképpen mint királyt eltemetni!

- Hallgass, Jankó! - mondja Prücsök. - No de mégis mondj valamit, gyöngyvirág!

- Majd még gondolkozom, csak a többi virágot szálanként rakjátok oda vissza, ahol voltak.

Azt mondja Jankó:

- Jaj, uram, teremtem, kegyelmezz az életemnek! Hogy tudnám én a gyöngyvirágokat mind úgy visszarakni, ahogy voltak?

Azt mondja Prücsök:

- Ne törődj vele, Jankó, azt a gyöngyvirágot, ami az öledben van, mind egytől egyig rakd vissza a helyére.

Csodálkozott is Jankó, mert alig hajolt le vagy kétszer, hogy letegye a gyöngyvirágot, az tüstént visszaforrt a szárára. Akkor aztán örömmel, füttyülve rakta vissza a többit is a helyére. Eszébe jutott, hogy van a mesékben forrasztófű, élesztővíz. Úgy gondolta, most már itt helyben van, tényleg meg lehet menteni a királyfit. Mikor aztán visszarakta mind

a gyöngyvirágot, odament Prücsökhöz.

- No, Prücsök komám - azt mondja -, vagy hogy is szlóiítsam, mi a teendőm?

- Semmi egyéb, Jankó, gyere velem!

Útnak indultak, de azt a szál gyöngyvirágot, amelyik sírt, Prücsök nem tette le. Vitte magával. Ahogy mennek, mendegélnek, elérnek egy nagy-nagy szikláshoz. Azt mondja a gyöngyvirág:

- Felség, itt már nem tudok segíteni tovább. Magadnak kell menni az úton. Nem tudok tovább veled menni.

- Ne beszélj, gyöngyvirág, végig velem kell jönnöd!

- De nem tudok, értsd meg!

- Ugyan miért nem tudsz?

- Azért, mert én félek a varázslótló.

- Ne félj, majd én megmentelek téged.

Azt mondja a gyöngyvirág:

- Még egy tanáccsal segíthetek: emeld fel ezt a sziklát innen!

Azt mondja Jankó:

- Ugyan hogy tudnánk azt felemelni?

- Mondtam már, Jankó - mondja Prücsök -, ne üsd mindenbe az orrod! Neked az a teendőd, hogy velem gyere.

Avval megfogta Prücsök a sziklát, s olyan egyből odébb tette, mintha csak egy szál gyöngyvirág lett volna. Jankó még a száját is eltátotta.

- Jaj, uram, kegyelmezz, nem akarok a boszorkánynak, a varázslónak a színe elé kerülni!

- siránkozott a gyöngyvirág.

- Hallgass, gyöngyvirág, ne járjon annyit a szád, csak bízd rám magad!

Mentek, mendegéltek. Mire figyelt föle egyszer Jankó? Azt mondja a Prücsöknek:

- Jaj, uram, ahogy lépünk, cseng valami.

- Hallgass, Jankó, nem jól hallod!

- De uram, mondom! Ahányat lépünk, annyiszor cseng valami.

Figyel jobban Prücsök, hát ő is meghallotta a csengettyűt. Azt mondja a gyöngyvirág:

- Jaj, uram, mondtam, hogy nem jövök veled, mert ez olyan ösvény, hogy ahányat lépsz, annyit cseng a varázsló csengettyűje.

- Ne búsulj, bízd rám magad!

Avval megállt Prücsök. Kettőt-hármat huhukolt, hát olyan fekete füstgomoly jött ki a száján, hogy még a szemük is elsötétedett bele. Gömbölyödött, gömbölyödött a fekete füst. Ők meg elindultak annak a nyomába. Ahogy mennek a füst nyomába, sehol nem cseng ám a csengettyű.

- No, mondom én, hogy Prücsök okos ember - mondja aztán Jankó.

Ahogy mennek, mendegélnek, egyszer csak mivel állnak szembe, mint egy oroszánbarlanggal. Az oroszánok mind a fogukat vicsorították. Mit is tehetett volna Prücsök? Kettőt-hármat fordult maga körül, abban a szentséges szent pillanatban prücsöknek változott megint. Avval bebújt egyik oroszánnak is a fülébe, meg a másiknak is. Belesúgta az altatódalt mind a tizenkettőnek sorban. Úgy elaludtak az oroszánok, mintha valami altatószert ittak volna. Nyugodtan mehettek tovább. Aztán mondja a gyöngyvirág:

- Jaj, uram, tudtam, hogy bízhatok benned, de hogy annyira nem bíztam mégsem, szégyellem magamat.

Ekkor azt mondja Prücsök:

- Hallgass, gyöngyvirág, ne beszélj! Bízd rám magad, azt mondtam.

Mennek, mendegélnek tovább, hát mit látnak maguk előtt? Egy nagy tenger vizet. De ez a tenger úgy lángolt, akárcsak az égő tűz.

- No, itt mitévők legyünk?

Fogta magát Prücsök, és a gyöngyvirágot belehajította a víz közepébe. Jankó ijedtében olyat kiáltott, hogy kettényílt tüstént a mellette levő szikla. Ahogy a szikla kettényílt, a gyöngyvirág meg a víz közepébe esett, hát a víz kezdett a szikla közé folyni. Mind elfolyt, a víz helyén meg egy gyönyörű szép gyönyörvirágerdő nyílt. Ekkor elindultak megint, mentek, mendegéltek. Azt kérdezi Jankó:

- De hát hol a gyöngyvirág? Nem visszük magunkkal?

- Nem, Jankó - azt mondja Prücsök -, az a királyfinak lesz a teendője, hogy ő a gyöngyvirágot magával viszi-e vagy sem.

Avval mennek, mendegélnek. Elérnek a gyöngyvirágerdőnek a másik szélére, ott meg egy nagy, tizenkét fejű sárkány állt, csak úgy fújta a lángot.

- Hát evvel mitévők legyünk?

- No, Jankó, állj meg, meg se moccanj, a hangod se halljam, mert akkor vége az életünknek.

Kettőt-hármat bukfacezett Prücsök, visszaváltozott megint prücsöknek. Belebújt a sárkány mind a tizenkét fülébe. Elaludt a sárkánynak tizenegy feje.

- Gazember, huncut, megcsaltál! Gazember, huncut, megcsaltál!

Prücsöknek se kellett több, azt mondja:

- No, ha nem alszol el szép szóval, akkor majd én elbánok veled!

Fogta a kardját, és lecsapta a tizenkettedik fejet. Így aztán már csak tizenegy feje volt a sárkánynak. De mind a tizenegy úgy aludt, mint a bunda. Akkor Prücsök azt mondja Jankónak:

- No, gyere, Jankó, velem! Vége az akadálnak.

Ahogy bemennek egy nagy őszi nyílásán, hát, uram, teremtem, csak úgy ragyogott a őszi belseje! Nézi Jankó, hát egy gyönyörű szép aranypalota volt. De olyan igen szép volt, hogy olyat még emberi szem nem látott. Beléptek. Ahogy belép Jankó elsőnek, hát mentek szurokká változott.

- Hej, Jankó, Jankó! Mondtam már neked sokszor, hogy óvatos légy. Most már miattad is főjön a fejem! - mérgelődött Prücsök.

Avval visszaváltott daliás legénynek, ment be egyenesen az aranypalotába. Kirántotta a kardját, s az aranypalotának mind a négy sarkát megszabdalta vele. Úgy aztán bátran lépkedhetett. Jankóval nem tudott mit tenni, ott kellett hagyni az első ajtóban. Tizenkét ajtó volt az aranypalotán. Tizenegy ajtó megcsapott a kardjával, de a tizenkettediket hiába csapkodta, vagdalta, nem nyílt sehogy se. Akkor aztán gondolkozott Prücsök: "Ej, haj, mégiscsak jó lett volna a gyöngyvirágot elhoznom!"

- Adj' isten! Itt vagyok! Hívták?

Mit lát Prücsök: kezében a gyöngyvirág!

- Ejha! Hát mégiscsak ügyes barát vagy te! Ezt az ajtót, nem tudom, miféleképpen kellene kinyitni.

- Úgy, hogy hozzáfogsz igen szépen dalolni, én pedig elkezdek fûrészelni.

- És mivel fûrészelsz?

- Hát mivel fûrészelnél egyébbel, mind a kardoddal?

Úgy is tett Prücsök. Hozzáfogott dalolni, a gyöngyvirág meg elkezdett a karddal fûrészelni. Alig húzta meg a záron kétszer-háromszor a kardot, tüstént kipattant az ajtó. Abban a pillanatban szemközt vágta őket a füst, a nagy kék láng. Mert nem volt ott bent más egyéb, mint az öreg boszorkányasszony, aztán csak úgy nyargalt a királyfi hátán. Azt mondja:

- Hej, Prücsök, ebben is a te kezéd van!

De aztán nem volt késlekedni való ideje Prücsöknek sem. Kapta a kardját, és csíhi-puhi a vénasszonyt! Nem törődött vele, hogy perzselődik le a szemöldöke meg a bajusza. Szabdalta a vénasszonyt, akárhogy fújta rá az a kék lángot. Mikor már közel ért hozzá,

azon igyekezett, hogy a fejét vágja le a testéről.

Úgy is tett. Nagy erővel, nagy erőfeszítéssel sikerült a fejét levágnia. Azt mondja:

- No, végre, tetőled is megszabadultam!

Avval keresi, hogy hol a gyöngyvirág, hát, uram, teremtőm, a sarokban hever elhervadva, elégve. Azt mondja Prücsök megint:

- No, már háromra van gondom!

De nem is késlekedett. Hamar előkapta a forrasztófüvet meg az élesztővizet, amit a lápbló hozott magával. A királyfinak helyére forrasztotta a fejét, aztán megmosta az élesztővízzel. Még meg is itatta. Hej, talpra ugrott ám a királyfi! Azt mondja:

- A kutya életét neki, Prücsök komám, de elaludtam!

- El biza, felséges királyom, még a betyárok barlangjában. Azóta már igen hosszú utat megtettünk.

- Valamit álmodtam, de nem tudom pontosan, hogy mit.

- Amit álmodtál, az mind igaz volt. No de ne késlekedjünk, felséges királyom, mert még két feladat vár ránk. Az egyik, hogy segítünk azon, aki sokat tett az életed megmentéséért, a másik meg Jankó feltámasztása.

- Jankó? Mi történt Jankóval?

- Ahogy beléptünk a palotába, Jankó abban a pillanatban szurokká változott.

- Akkor most mitévők legyünk?

- Bízd rám, felség! De más is van, akik segített életre kelteni.

- Ugyan ki segített még? Gazdagon megjutalmazom, akárki volt.

- Nem kell annak gazdag jutalom, csak két-három könnycsepp, felség.

- Két-három könnycsepp? Csak nem azt akarod mondani, hogy most fogjak hozzá itt

bőgni a történetek után?

- De azt én! Ha meglátod, tüstént hozzáfogsz bőgni úgy, hogy a szíved is beleszakad.

Odamutatott Prücsök a sarokba, hát mit látott a királyfi, mint egy hervadt gyöngyvirágot. Hej, odaugrott ám hozzá! Azt mondja:

- Ez a gyöngyvirág segített az életem megmentésében?

- Segített bizony, nem is akárhogy! Még maga életét is rád áldozta.

Ekkor a királyfi akaratán kívül hozzáfogott úgy sírni, hogy csak úgy patakzott a könny a szeméből. Addig ömlött a könny a szeméből, hogy egyszer csak kezdett a gyöngyvirág életre kelni.

Mit lát a királyfi, ahogy törülgeti a szemét? A gyöngyvirágot soha nem látott életében.

Avval aztán, mint aki jól végezte dolgát, a belső zsebébe tette a gyöngyvirágot, hogy el ne hagyja. Erre elkezdett a gyöngyvirág is sírni.

- Miért sírsz, gyöngyvirág? - kérdezi a királyfi.

- Ugyan már hogyan sírnék! Nem arra való vagyok én, hogy engemet a belső zsebébe tegyen valaki, hanem inkább arra, hogy a kalapjához tűzzön!

Erre a királyfi a kalapjához tűzte a gyöngyvirágot. De már sürgette Prücsök, hogy induljanak gyorsan a szurokká lett Jankónak a megmentésére. Mentek is. Mikor meglátta a királyfi, hogy Jankó tiszta szurok, megint úgy hozzáfogott sírni, hogy el is felejtkezett magárló. Azt mondja Prücsök:

- No, már itt nem kell sírnod, nem kell a könnyeidet hullajtanod, királyfi, hanem inkább kérd meg szépen a gyöngyvirágot, hogy keltse életre Jankót!

Ekkor levette kalapjáról a gyöngyvirágot a királyfi, és megkérte, hogy mivel Jankó egyetlenegy hû szolgája volt, tegyen valamit az érdekében. Avval a gyöngyvirág hozzáfogott sírni. De úgy sírt, hogy még a pogány is megszánta volna. Potyogtak ám úgy a könnyei, hogy a királyfi még a száját is eltátotta. Addig potyogtak a könnyei a gyöngyvirágnak, hogy már tiszta könnypatakban úszott a szurokká változott Jankó. Mikor már nyakig ért neki a könny, egyszer csak talpra ugrott Jankó, s azt mondja:

- Ejha! De elaludtam!

De akkor már nem a régi Jankó volt, hanem olyan szép daliás legény, hogy hetedhét országon se volt párja. No, összecsapta ám a kezét a királyfi, aztán azt mondta:

- Még ilyet soha életemben nem láttam! De még ilyen gyöngyvirágot sem!

Avval fogta a gyöngyvirágot, megsimogatta szépen, aztán a kalapjához tűzte. Megölelték, megcsókolták Jankóval egymást, meg Prücsökkel is, aztán elindultak kifelé a palotábló. Azt mondja Prücsök:

- menjetek előre, mert itt a palota tiszta varázslat.

Mikor már kiértek a palota ajtaján, odaértek a tizenkét fejű sárkányhoz. Azt mondja Prücsök:

- Álljatok meg, de meg ne mozduljatok!

Hármat suhintott a kardjával, hát tüstént lángokban állott az aranybló lett palota. De úgy lángolt, olyan kék lángok mentek fel az égbe, hogy olyat még a királyfi soha életében nem látott. Azt rákérdezi Prücsöktől:

- No de hát mitévők legyünk a sárkánnyal?

- Azon ne fájjon a fejed, azt is majd magam intézem.

- De hát hogy?

- Bízátok rám, tüstént leszabdalom mind a tizenegy fejét - mondta Jankó, mert olyan bátor legény lett belőle, hogy hetedhét országon nem lehetett párját találni.

Azt mondja a királyfi is:

- Nincs itt más lehetőség, mint hogy tüstént oltsuk ki az életét, mert ha felébred, széttép bennünket.

- Nem úgy van az, felség! Tudod, mi a tizenkét fejű sárkány? Tizenkét ember. Sajnos egynek a fejét levettem, mert ellenkezett az akaratommal. De bízátok rám. Van még abló az élesztővízből meg a forrasztófűből, amit éretted hoztam a lép közepéről - szlóott

Prücsök.

- A láp közeléből? Hát te arra is jártál?

- Jártam bizony, felség! Sok minden történt azóta, hogy te elaludtál.

Avval hamar kivette az élesztővizet meg a forrasztófüvet a zsebéből, a forrasztófával odaforrasztotta a fejét a sárkánynak, de élesztővizet még nem adott neki. Majd a karjával a sárkányfejeket szabdalta el egymástól. Hát, uram, teremtőm, ahogy elszabdalta el egymástól. Hát, uram, teremtőm, ahogy elszabdalta a sárkányfejeket, tizenegy talpra ugrott, aztán ezt mondják:

- Ejha! De elaludtunk!

Megdörzsölték a szemüket, hát mit látnak? Ott áll előttük Prücsök. Mind térdig hajolt ám Prücsök előtt. De a tizenkettedik csak aludt tovább. Akkor Prücsök kivette az élesztővizet a zsebéből, aztán megitta vele. Az is talpra ugrott, és azt mondta:

- Bocsánat, felség! Bocsánat, felség!

- No, elég legyen ! Megbocsátok neked - azt mondja Prücsök -, mert téged is ugyanúgy elvarázsoltak, mint engem.

Mind térdig hajolt Prücsök előtt. A királyfi még a száját is eltátotta, miféle prücsök-ember lehet ez, hogy még a tizenkét fejű sárkánybló lett emberek is mind földig hajolnak előtte. Azt mondja Prücsök:

- Ne álmétkodj, királyfi, hanem pattanjunk lóra, aztán menjünk hazafelé, míg nem késő.

- Hazafelé? A te otthonod merre van?

- Amerre a tiéd.

De honnan szerezzenek lovat? Prücsök annyit suhintott a kardjával, ahányan voltak, s abban a szentséges szent pillanatban ott állott annyi aranyszőrű paripa, ahányra szükségük volt. Hamar felpattantak a lovak hátára. Nem is a földön, hanem a levegőben repültek a lovak velük. Egyszer csak mit vesz észre Prücsök? Jön utánuk a csúnya kék láng. Ez meg ugyan honnan van? Uram, teremtőm, a varázslónak egy vércseppje! De úgy jött utánuk, mint a fekete gőzös. Csak, úgy fújta a kék lángot!

- Itt megint bajok lesznek! Evvel meg kell vívni! - mondja Prücsök. - Ti csak haladjatok előre, én magam majd hátramaradok.

A tizenkét ember ellenkezett:

- Nem, mi nem hagyunk, felség! Veled megyünk, téged követünk!

Avval leszálltak a ló hátárló, várták a kék lángot. Még meg kellett vele vívni. Ahányat csaptak a karddal, annyiféle fújta széjjel a lángot a vércsepp. Úgyannyira, hogy majdnem az életükbe került. Egyszer mit lát Prücsök? Leszállt a királyfinak a kalapjáról a gyöngyvirág, visszarepült hozzájuk, aztán bele egyenesen a kék lángba. Úgy forgolódott a kék lángba, hogy az rögtön elhalt. A vércseppet meg felszívta, de úgy, hogy nyoma veszett. Avval leszállt a gyöngyvirág a földre. Azt mondja:

- No, Prücsök, mondd, jól végeztem-e a dolgomat?

- jól végezted, gyöngyvirág, ezért nagy fizetség jár neked!

- Fizetség jár, de nem ám akármilyen!

- Hát ugyan milyen?

- Tudd meg, Prücsök, hogy én is éppen olyan elvarázsolt ember vagyok, mint te. Ahol engem leszakítottál, ott ugyanolyan síró gyöngyvirágok vannak, mint én vagyok, de én magam tudtam csak erről. Állítsd meg a menetet, a királyfit meg Jankót, hogy arra tartsunk, amerre én lakom.

Úgy is tett Prücsök. Megállította a királyfit meg Jankót, intett nekik, hogy térjenek vissza. Mikor visszatértek, azt mondja a gyöngyvirág:

- No, gyertek, engem kövessetek!

Azzal hozzáfogott a levegőben repülni a gyöngyvirág, aztán olyan szépen énekelt, kacagott, hogy még olyat a királyfi meg a többiek sose hallottak. Követték is mindenütt.

Egyszer elértek egy nagy-nagy gyöngyvirágerdőbe. Akkor jutott eszébe Prücsöknek, hogy ez ugyanaz az erdő, ahol a gyöngyvirágot leszakították. Azt mondja:

- Erről el is feledkeztem. Ilyen az ember, mikor jól végezte a dolgát, más szegénnyel nem

gondol. No, most már parancsold meg - mondja Prücsök a gyöngyvirágnak -, hogy mit tegyünk érted, mi a kívánságod!

- Az a kívánságom, hogy annyi könnyetek legyen, hogy ez a gyöngyvirágerdő mind vízben ússzon! Mert énnekem már nincsen könnyem, én már mind elsírtam.

- Ríkass meg valamivel a mondja Jankó -, mert valahogy olyan erősnek érzem magam, hogy nem is tudnék sírni.

Erre hozzáfogtak a gyöngyvirágok kiabálni: "Segítség! Segítség!" Ezek meg elkezdtek keservesen sírni, hogy még a szíve is belefájdult annak, aki meghallotta. Akkora könnytengert sírtak ki a szemükből, hogy bizony mind könnyben úszott a gyöngyvirág. Mikor már annyi lett a könny, hogy teljesen ellepte a gyöngyvirágokat, azok sorra bukfenceztek egyet a vízben. Mindből aranyhajú lány lett. Nem voltak azok egyebek, mint tündérlányok, csak a gonosz boszorkány elvarázsolta őket.

Néznek az emberek magukon körül, hát azaz egy szál gyöngyvirág még ott állt mellettük.

- Te mire vársz? Te miért nem ugorsz a vízbe?

- Én nem ugrom a vízbe, hanem én annyi könnyet kívánok, mint amennyit én kisírtam a szurokká változott Jankóra.

- És kitől várod a könnyet?

- Kitől várnám mástlól, mint ettől az embertől, aki elindult világot próbálni, hogy feleséget keressen magának, de olyat, aki a legszebb fonalat tudja fenni.

Erre hozzáfogott a királyfi zokogni, potyogtak a könnyei úgyannyira, hogy már majdnem ellepték a gyöngyvirágot. Hozzáfogott Jankó is, a szíve majd beleszakadt.

Akkor aztán kettőt-hármat bukfencezett a gyöngyvirág, és tüstént aranyhajú tündérré változott, de olyan szép volt, hogy Jankó meg a királyfi még a száját is eltátotta.

Azt mondja akkor az aranyhajú tündér:

- No, most már tirajtatok a választás sora. Menyasszonyt, feleséget válasszatok magatoknak kedvetek szerint. Én magam a királyfit választanám, ha ő is úgy gondolja.

Azt mondja a királyfi:

- Én téged választalak, ha tudsz szőni-fonni, akkor is, ha nem tudsz, akkor is, mert nekem más az életemben senki nem kell, csak te.

- Hogy szőni-fonni tudok-e, azt majd meglátja a király maga.

Avval mind a tizennégyen választottok menyasszonyt; a királyfi volt a tizenötödik. Utána lóhátra pattantak. Mind magához vette a saját menyasszonyát, úgy mentek a királyi palotába. Mikor hazaértek, a király nagy örömben volt. Azt mondja:

- Jaj, uram, teremtőm, nem hiszek a szememnek! Megkerült a gyermekem, megkerült az idősebbik fiam, aki elveszett tizenkét szolgájával!

- Mit beszélsz, felséges atyám? - kérdezi a királyfi.

- Édes fiam, amiről nem szlótam neked soha életemben. Mikor eltűnt a bátyád tizenkét emberével, te még olyan kicsi voltál, mint egy kis prücsök.

- Erről nekem eddig miért nem szlótál? Ez az én bátyám volna? A prücsök?

- Azám, édes fiam!

Jaj, hamar a nyakába ugrott a király a megkerült fiának. Ölelte, csókolta mind a tizenkét szolgájával. Utoljára hagyta a királyfit. Azt mondja a királyfi:

- Tetszik-e a tizenöt menyasszony, királyapánk?

- Tetszik ám, fiaim. Nem törődöm én azzal, hogy tudnak-e szőni-fonni.

Avval mindjárt odateremtek a guzsalyok, orsók, esztováták, aztán hozzáfogott a tizenöt lány szőni-fonni. Hej, csak úgy csattogtak az esztováták. Hát még a guzsalyok! Nézi a király, hát olyan gyönyörű aranyfonal lett rajta, hogy olyat ember soha életében nem látott. Egyből meg is szőtték ruháknak a katonáknak, de az mind olyan szép volt, hogy ahány szál volt, annyi arany csillogott benne.

Ezután nem volt más hátra, mint csaptak nagy lakodalmat, de olyat, hogy hetedhét országra szlóott a híre. Mert tizenöt vőlegény meg tizenöt menyasszony táncolt abban. Még máig is mulatnak, táncolnak, ha meg nem haltak.

(A hanganyag itt található: http://varazsbetu.hu/mesetar/a_kenderkiraly)